

Особено мнение на съдията Мария Павлова

Искането за тълкуване на чл. 126, ал. 2 от Конституцията във връзка с първата група въпроси, поставени от главния прокурор, следваше да се допусне до разглеждане по същество, защото са налице предпоставките за това по Конституцията и по Закона за Конституционния съд.

Искането се отклонява с твърдението, че чрез тълкуването на чл. 126, ал. 2 от Конституцията Конституционният съд би нарушил конституционно установени правомощия на Народното събрание. В конкретния случай този мотив не може да се признае за основателен.

С чл. 126, ал. 2 конституционният законодател е определил граници за правомощията на главния прокурор чрез двата вида негови функции: „надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори.” Тази разпоредба обвързва Народното събрание при уреждане на правния статус на главния прокурор въз основа на чл. 133 от Конституцията. В Закона за съдебната власт (ЗСВ) и в Наказателнопроцесуалния кодекс законодателите са възпроизвели дословно чл. 126, ал. 2 от Конституцията, но не са конкретизирали съдържанието на двете общи понятия: надзор за законност и методическо ръководство, и не са определили изрично всички правомощия на главния прокурор. Съдържанието на тези правомощия не може да се изведе от разпоредбите на ЗСВ, които се отнасят до висшестоящите прокурори. Едва ли може в близко бъдеще да се очаква по законодателен път да се изяснят тези понятия. След като чл. 126, ал. 2 от Конституцията е основата, на която трябва да почива законодателната уредба на прокуратурата, яснотата по съдържанието на този текст, която би внесло тълкувателно решение на Конституционния съд, би била и гаранция за конституционосъобразност на законите, които засягат правомощията на главния прокурор.

Убедена съм, че имаше правен и обществен интерес от тълкуването на чл. 126, ал. 2 от Конституцията.